

הבית החדש של מתילדה

יונתן ורוביט טיילו ביחד דרך האחו, כפי שנהגו בדרך כלל שני הידידים, החלזון והארנב. יונתן גלש בעדינות בין גושי הדשא ורוביט קפץ מצדו האחד לשני. השמש זרחה אך באוויר הייתה תחושת חריפות כלשהי, כפי שלא היה שבוע קודם. "החורף בא" קרא רוביט "הסתיו מגיע לקצו." "כן" ענה יונתן "העלים נושרים מהעצים." "בכל העולם כך?" שאל רוביט. "כך כתוב בספר אמריקאי שקראתי" ענה יונתן. "אמריקאי? האמריקאים הם חכמים מאוד?" "יונתן התחיל לנקות את המשקפיים שלו. הוא שפשף אותם ושם חזרה על אפו. "אני חושב שהם כמונו" אמר והמשיך לזחול במעלה הגבעה. "כמונו?" רוביט התרשם מאוד "כלומר הם יודעים לדבר עם חיות כמו שיודעים החוואי ג'ק וגברת קטיה?" גברת קטיה הייתה אישתו של החוואי ג'ק. למעשה

שמה היה פשוט קטיה, אבל כולם באחו קראו לה גברת קטיה, כי חשבו שכך יותר מכובד. "אני חושב שאחדים מהם יודעים" יונתן נשם בכבדות. הוא היה מעדיף שרוביט יפסיק לשאול שאלות. אבל רוביט רק הפסיק לנתר. "הבט" קרה והצביע למעלה. "איפה?" "שם" רוביט הצביע על עץ צינית שגדל קרוב לבית החווה. יונתן הרים את ראשו "וואוו" אמר. בין עלי צינית הירוקים הם יכלו לראות מאות ומאות גרגירים אדומים. הם היו בהירים עד שנדמה היה כי זורחים באור השמש. "עוד לא ראיתי כל כך הרבה על העץ הזה" אמר רוביט. "זה יהיה חורף קר" אמר יונתן. "למה?" "קראתי בספר. כתוב שם שאם החורף עומד להיות קר מאוד, הטבע מכין הרבה מזון לחיות, כדי שלא ימותו מרעב."

רוביט התרשם מאוד.

"זה חכם" אמר. הוא חשב רגע ושאל "אז הטבע הוא אמריקאי?"

"מובן שלא" ענה יונתן "הטבע הוא של כולנו." הם שמעו מרחוק איך נפתחת דלת של מטבח בבית החווה הישן, וכעבור כמה רגעים ראו את החוואי ג'ק יוצא החוצה עם גרזן גדול בידו. "שלום חוואי ג'ק" קראו שניהם. חוואי ג'ק הביט עליהם.

"שלום רוביט" קרא, ואחרי שהרגיש גם ביונתן הקטן הוסיף "שלום גם לך, יונתן." הוא הצביע על הגרזן "אני הולך לחטוב קצת עצים להסקה. חורף קר יהיה השנה."

"אתה שומע" לחש יונתן לרוביט "אמרתי לך." רובין ויונתן הסתכלו אחרי ג'ק שצעד לכוון היער. "אתה צריך לחפור לך מאורה עמוקה, רוביט" הוא קרא מעל כתפו "ואתה יונתן תאסוף לך ערמה טובה של עלים. אולי תנסה שם, תחת עץ האלון הגדול."

עץ האלון העתיק עמד בקצה האחו, בדרך לפלג

מים קטן. אף אחד לא ידע מה גילו, אפילו לא יונתן, שידע יותר מאשר כל האחרים. העץ עמד שם הרבה, הרבה שנים. אולי אפילו יותר מאשר בית החווה הישן. הוא היה מעוות מזקנה וענף אחד חסר היה, כי נפל באחת הסערות הגדולות. בכמה מקומות חסרה גם הקליפה, אותה שפשפו סוסים ופרות, שנהגו לעמוד בצלו בקיץ חם. מאות בשנים עץ האלון העתיק שמש למחסה ליצורים רבים מהאחו. הוא היה כמו ידיד זקן ונאמן.

"כל העלים שלו נשרו" אמר רוביט.

"כן" ענה יונתן "אבל לא נפלו רחוק. הם עכשיו למטה על האדמה."

וכך היה. תחת העץ, בין השורשים שלו היו מונחות ערמות של עלים חומים וזהובים. יונתן זחל בזהירות תחת אחת הערמות. העלים העלו ריח תחב, חמים ולח.

"מממ.." הוא מלמל מרוצה "נעים כאן."

הוא הסתובב ויצא שוב לאור השמש.

"רוביט" קרא "המקום מצא חן בעיני. הוא חמים ונעים, ורק קצת לח."

"שינה טובה, יונתן" שפשף את עיניו רביט "נתראה באביב."

*

כעבור ימים אחדים ירד שלג.

השלג ירד וירד כל הלילה וכשבבוקר החוואי ג'ק הביט מהחלון, כל הסביבה הייתה לבנה. העצים היו לבנים, השיחים היו לבנים, הדשא היה לבן ואפילו בית הציפורים שבגינה ליד בית החווה, היה לבן. והשמיים למעלה היו כחולים ובהירים. היה זה מראה נהדר.

הימים נעשו קרים יותר ויותר. בבוקר הדשא היה קשיח מכפור ופני הבריכה שבקצה האחו התכסו בקרח. דומה היה כאילו כל העולם נרדם, ואפילו אנדי הנמלה הפסיקה לעבוד ולא ראו אותה ליד התל הגדול שלה, מכוסה בשלג.

בדרכו הביתה החוואי ג'ק הרגיש ברוח קרה החודרת דרך המעיל החם שלו. הוא קיווה שהארנב רביט וכל יתר הידידים מהאחו מצאו להם מקומות חמים ובטוחים.

*

לא נשמעה כל תשובה. יונתן הביט סביב, אך לא ראה את ידיו.

"רביט!" הוא קרא שוב. ופתאום רביט קפץ מתוך האדמה, ישר לידו. יונתן קפץ.

"אולי תפסיק לעשות כך" אמר "אתה יודע שאני לא אוהב כשאתה קופץ כך משומקום."

רביט ניגב כמה גרגירי אדמה מפרוותו.

"נעים כאן" אמר כשהוא מנער אדמה מאוזניו

"האדמה רכה וקל לחפור בה."

"והעלים רכים וחמים" אמר יונתן קצת מנומנם.

רביט פיהק. "זה מצחיק שהקור עושה אתך

ישנוני."

"זה הטבע עושה כך" יונתן התחיל שוב להסביר

"כשהחורף מתקרב אתה ישן כל הזמן. זה נקרא

'תרדמת החורף'."

"אא.." אמר רביט, אבל הוא היה עייף מדי כדי

להתרשם מההסבר. הוא מאוד רצה להתכרבל

בתוך המאורה החדשה שלו.

יונתן התחיל לגלוש שוב תחת לערמת העלים. "אני

עייף" הודיע "שינה טובה, רביט."

זה היה בחצות.

מילי, עכברת השדה, התעטפה היטב בשמיכת מוך הדרדר שלה. האש הקטנה שהבעירה אמא שלה בצד שני של הקן, כבר כמעט כבתה ובקן היה קריר. בחוץ השלג זרח באור הירח ונשמעה קריאה של אוח. למילי היה נעים וחמים.

פתאום נשמעה דפיקה בדלת. מילי קפצה. מי יכול לדפוק כך באמצע הלילה. היא הסתובבה וניסתה להמשיך לישון אך הדפיקה נשמעה שוב ואתה גם קול שקט אבל מלא ייאוש "מילי" שמעה "זו אני. תני לי להיכנס."

הקול נשמע מוכר אך מילי לא הצליחה לזהות אותו. היא לא יכלה לתאר לעצמה מי יכול להסתובב בחוץ בלילה קר כזה. באיטיות היא הוציאה רגל אחת. בררר! כמה קר! היא משכה את הרגל חזרה תחת השמיכה. אבל הדפיקות נמשכו ולא רצו להפסק. "מילי" נשמע שוב הקול החלש "אנא תעזרי."

מילי נאנחה "מי זה?" שאלה.

"זו אני" ענה הקול "מתילדה."

"מתילדה!" מילי לא האמינה למשמע אוזניה.

היא קפצה מהמיטה ופתחה את הדלת, ושם עמדה מתילדה, בכותונת לילה, רק עם שמיכה דקה על כתפיה ושיניה רועדות מקור.

"מה את עושה כאן, באמצע הלילה?"

"הו, מילי, מילי, איזו חיה גדולה דרכה על הקן שלנו ומחצה אותו לגמרי."

"הו" מילי נבהלה "זה נורא!"

"ועכשיו אין לי בית" קולה של מתילדה רעד והיא

כמעט בכתה "וכאן קר ואני קפואה."

מילי הושיטה את כפה ומשכה את מתילדה פנימה.

"כנסי" אמרה "אצלנו חם ואני אכין לך מיד כוס מיץ

אוכמניות חם. זה יחמם אותך."

מתילדה נכנסה לקן אחרי מילי ועמדה רועדת

באמצע החדר. מילי זרקה כמה זרדים לתוך האש

וניערה אותה כדי שתבער, ואחר כך רצה למטבח.

כעבור רגע חזרה עם כוס גדולה של משקה חם.

"הנה" אמרה "תתחממי קצת."

מתילדה לקחה את הכוס בשתי כפותיה הרועדות.

מילי המתינה בסבלנות עד שמתילדה תגמור

לשתות את המיץ החם.

"מה קרה למשפחתך?" שאלה.

מתילדה הביטה לתחתית הספל "הם נבהלו מאוד" ענתה בקול אומלל "הם רצו בחושך לאנשהו"

שפתיה רעדו "ואין לי עכשיו אף אחד."

מתילדה ישבה עם כתפיה שמוטות ונראתה כה אבודה שמילי שמה את כפה על כתפה.

"אנחנו כאן" אמרה כדי לעודד אותה.

מתילדה הביטה עליה "את כל כך נחמדה" אמרה "לא מגיע לי, אחרי שהתנהגתי לא יפה כלפיק."

"תשכחי זאת" אמרה מילי "מה שחשוב עכשיו הוא להכין לך מקום לשינה."

מתילדה פיהקה. היא הייתה עייפה באמת.

"ומחר" המשיכה מילי "נלך לבית החווה הישן,

לגברת קטיה. יש שם המון פינות ומאורות ואני בטוחה שהיא תסכים שתכיני לך שם מקום נוח

ללילה."

מתילדה משכה באפה וניסתה לחייך.

"תודה לך מילי" אמרה "אבל תבואי איתי, נכון? אני לא מכירה את גברת קטיה כמו שאת מכירה

אותה."

"בוודאי אבוא" הסכימה מילי "היא נחמדה מאוד ואני בטוחה שהיא תעזור."

מילי פתחה ארון והוציאה שמיכת מוך דרדרים רכה.

"הנה" היא פרשה את השמיכה על הרצפה, ליד המיטה שלה, לא רחוק מהאש. "את יכולה לישון כאן, קרוב אלי."

שתי העכברות נכנסו תחת השמיכות החמות.

מתילדה שכבה בשקט והביטה על אורות שהאש זרקה על תקרת הקן. היה שקט מאוד בקן הקטן,

שונה לגמרי מהקן המפואר שאליה התרגלה במשך כל חייה. אך היא הרגישה כאן נוח בהרבה, מאשר

בבית הישן שלה. הייתה לה תחושה שהקן מחבק אותה ונותן לה בטחון. היא נאנחה בשקט

והסתובבה לצד. כעבור רגע כבר ישנה חזק.

*

למחרת מילי ומתילדה יצאו דרך האחו אל בית

החווה הישן. במקומות אחדים השלג היה כה עמוק שהן נאלצו לחפור את דרכם. מתילדה לא הייתה

רגילה לעבודה כזו וכשהגיעו כבר לבית החווה הישן

הייתה באפס כוחות.

"הגענו" הודיע מילי "כאן דלת המטבח." מתילדה הביטה בהתפלאות על הדלת הענקית. עוד לא ראתה כזאת.

"איך נדפוק בה?" היא לחשה למילי "היא כה גדולה שאיש לא ישמע אותנו."

"לא כאן" ענתה מילי "אנו נטפס על אדן החלון. בואי אחרי."

מתילדה טיפסה אחרי מילי על שיח גדול שבצדו של הבית. אחר כך הן עברו על אחד הענפים ובסוף קפצו על אדן של חלון המטבח. "מה עכשיו?" שאלה מתילדה.

מילי ניגבה קצת שלג מפנת החלון והציצה פנימה. "גברת קטיה נמצאת כאן. אני חושבת שהיא אופה עוגה" אמרה "עזרי לי לפנות קצת יותר שלג מהחלון."

הן ניגבו את השלג בכפותיהן ודפקו בשמשה. לקול הדפיקה גברת קטיה הרימה את ראשה. על השולחן נראה קמח, חמאה, מלח וסוכר, גם צנצנת ריבה וגם צלחת עם עוגיות שנראו טעימות מאוד.

"הי!" היא קראה בהתפלאות "הרי זו מילי!" היא הביטה מקרוב יותר "ומי זו איתה?" היא נייערה קמח מידיה ומסינורה ופתחה את החלון.

"שלום מילי" אמרה "מה מביא אותך לכאן? חשבת שתשכבי עכשיו במיטה החמה שלך. ומי החברה שאתך?"

"בוקר טוב גברת קטיה" מילי קפצה מעלה ומטה על אדן החלון כדי להתחמם "זו מתילדה."

"שלום גברת קטיה" אמרה מתילדה בביישנות. גם היא ניסתה להתחמם קצת בתנועות נמרצות של כפותיה.

"אתן קופאות שם" אמרה גברת קטיה "כנסו וסיפרו לי מה הבעיה."

מילי היססה. "נוכל לקפוץ על השולחן שלך?" שאלה "הרגליים שלנו רטובות."

גברת קטיה חייכה "זה רק שלג" אמרה "הוא לא מזיק לאף אחד."

מילי ומתילדה קפצו מאדן החלון אל השולחן. רגליהן השאירו סימנים קטנים בקמח. מתילדה

משכה באפה. ריח העוגיות שבקצה השולחן היה נעים מאוד. היא פתאום הרגישה רעבה מאוד. גברת קטיה כאילו קראה את מחשבותיה. "הנה" אמרה וקירבה את צלחת העוגיות אל העכברות "טעמו קצת מאלה. רק עכשיו אפיתי אותן. הן עוד חמות."

מתילדה חטפה פרור גדול בין כפותיה ונגסה בו בהנאה. מעולם עוד לא אכלה דבר כה טעים. "ובכן" אמרה גברת קטיה בסוף "מה מביא אתכן לכאן באמצע החורף?"

מתילדה הייתה כה מרוגשת שלא יכלה לומר מילה ולכן מילי התחילה לספר לגברת קטיה את כל הסיפור העצוב, איך מתילדה אבדה את ביתה ואין לה עכשיו לאן ללכת.

"ולכן באנו הנה, כי אולי יש בבית החווה מקום כלשהו בו מתילדה יכולה לבנות לעצמה קן" סיימה מילי.

גברת קטיה חשבה רגע ואז חייכה "לגמרי במקרה" אמרה "יתכן ויש. בקיר של מרפסת האחורית שלנו יש מאורה קטנה. היא ממש תחת הבית ומוגנת

היטב. לפני זמן מה שני עכברים גרו שם בנחת." "תוכלי להראות לנו איפה היא?" גברת קטיה פתחה את דלת המטבח והובילה אותן למרפסת אחורית של בית החווה. "הנה" היא הצביעה על קיר האבן "קרוב למדרגות. אתן רואות?"

בין שתי אבנים גדולות, בפינת המרפסת היה מעבר קטן.

"הו" לחשה מתילדה לאוזנה של מילי "זה נראה כל כך ידידותי, קטן ונחמד."

"נוכל להציץ פנימה, בבקשה?" שאלה מילי.

"מובן" ענתה גברת קטיה "אני אמתין כאן עד שתצאו שוב."

מילי ומתילדה פתחו את הדלת הקטנה וזחלו פנימה, לא בטוחות מה תמצאנה שם.

בפנים ראו חדר יפה, עם אח קטן ושתי כורסאות נוחות ועליהן כריות שכאילו הזמינו לשבת עליהן.

בצד ראו חדר שינה קטן ובפינה שלו קופסה ששימשה למיטה ואפילו מטבח קטנטן. זה בדיוק מה שדרוש היה למתילדה.

הן זחלו החוצה מרוגשות.

"האם אוכל להיכנס לכאן היום?" שאלה מתילדה את גברת קטיה. היא פחדה שקטיה תשנה את דעתה ותחליט שלא רוצה עכבר תחת הבית שלה "אהיה שקטה מאוד."

"בוודאי תוכלי להיכנס" אמרה גברת קטיה "את נראית עכברונת מחונכת יפה. אבל אני חוששת שאין כאן כלי מיטה וגם לא יהיה לך במה לבשל." "זה בסדר" צפצפה מילי "מתילדה יכולה לקבל דברים ראשוניים בהשאלה מאתנו, ובקיץ היא תלך ותאסוף הרבה מוך דרדרים בשביל שמיכות." מתילדה זרחה מרוב התרגשות.

"תארי לעצמך שיהיה לי מקום ממש שלי" היא מלמלה באושר "עוד לא היה לי דבר כזה מעולם." "תוכלי להזמין אותי לתה או לארוחת ערב או משהו כזה" הציעה מילי.

מתילדה התחילה להסס פתאום. "אבל אני לא יודעת לבשל" אמרה.

"זאת לא בעיה" אמרה מילי "גברת קטיה תוכל להראות לך איך לאפות עוגות ועוד דברים."

מתילדה הביטה על גברת קטיה "באמת תוכלי?" שאלה.

גברת קטיה חייכה "כל עוד לא תשאירי עקבות מלוכלכים על השולחן."

מילי לקחה את כפה של מתילדה. "בואי" אמרה "נחזור אלי הביתה ונראה מה נמצא כדי שתוכלי לישון כאן הלילה."

*

גברת קטיה הביטה איך העכברות רצות דרך השלג. כמה מוזרה הייתה הריקנות של הבית, חשבה, מאז שהעכברים האחרונים עזבו אותו. טוב היה לשמוע את קול הכפות שלהם כשהיא יושבה וסרגה, והיא הצטערה שהם אינם שם יותר. משהו אמר לה כי היא ומתילדה תסדרו יפה ביחד. היא חזרה לחום של המטבח. יהיה נעים לשמוע שוב עכבר קטן בבית שלה.